

9 Αυγούστου 2015

Ζώντας δίπλα στον π. Ιουστίνο (νυν Σεβ. Μητροπολίτη Νέας Κρήνης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1gFinr1>]

Ο π. Ιουστίνος υπήρξε για τέσσερα (4) χρόνια ο φάρος μου. Αν δεν έβλεπα το φως του φάρου εκείνου, το καράβι της ύπαρξης μου θα είχε πνιγεί στη μανία των κυμάτων της ζωής και θα χτυπούσε συνεχώς στα βράχια των πτώσεων. Δεν ξέρω τι να γράψω από όλα όσα μου έδωσε. Γράφοντας όμως αυτή τη στιγμή υπάρχει μία δυσκολία, διότι η συναισθηματική φόρτιση είναι μεγάλη, και όντως δυσκολεύομαι.

Ο Γέροντας μου ο π. Ιουστίνος ήρθε στη ζωή μου για να δώσει αγάπη. Την αγάπη του Θεού και τη δική του αγάπη που είχε σημείο αναφοράς την θεανθρωποκεντρική αγάπη και διακονία. Η αγάπη του και το ενδιαφέρον του για το πρόσωπο μου ποτέ δεν είχε εκπτώσεις. Όποτε ένιωθα την ανάγκη να τον συναντήσω, τον έβρισκα και πάντα με δεχόταν με χαρά. Δεν ήταν μία σχέση πνευματικού – υποτακτικού, αλλά μία οντολογική σχέση με συναισθήματα βιωματικά και τα οποία είχαν το δικό τους μυστικό, το δικό τους δέσιμο. Συνδέονταν μεταξύ τους, επικοινωνούσαν μεταξύ τους, ξεκινούσαν, αλλά και κατέληγαν στο σεντούκι με τα θεολογικά μαργαριτάρια του ορθόδοξου ανθρωπισμού, που έλαμπε και το έκανε να λάμπει και στις καρδιές μας.

Δεν ανάλυνε την αγάπη του και τη συμπόνια του αποκλειστικά στο μυστήριο της εξομολόγησης. Σε κάθε έκφανση της ζωής, κοινωνικής, λειτουργικής, ποιμαντικής, προσωπικής, υπήρξαμε μαζί του, υπό το ήσυχο βλέμμα του, τα αθώα μάτια του, και την ηρεμία της παρουσίας του. Σε διάφορες ώρες τις ημέρας, σε διάφορα μέρη, είχα την ευλογία να τον ακολουθώ σε βήματα που ποθούσα να μην τελειώσει ποτέ ο δρόμος τους. Στο Επισκοπείο, στους Ιερούς Ναούς, στα Ιερά Πανηγύρια, στις απογευματινές μας βόλτες, στις συζητήσεις μας, σε όλα, και όσο μπορούσα δίπλα στον π. Ιουστίνο. Άνετα μπορείς να τον συναντήσεις στα λόγια θαυμασμού του Maurice Bejart: «Η ζωή μου μπορεί να σκορπίζεται σε κάθε κατεύθυνση, εγώ όμως ταυτόχρονα “τρώω” Θεό, “φιλάω” Θεό, “πίνω” Θεό, “χορεύω” Θεό».

Ο φιλομόναχος και φιλακόλουθος π. Ιουστίνος δεν είχε απόψεις ανθρωποκεντρικές και θεωρούμενες υπό το καθεστώς ενός ιδεολογικού κινήματος ή φιλοσοφικής τάσης. Για κάθε ζήτημα, πρόβλημα, δίλημμα, έστρεφε μόνιμα τη σκέψη του και την καρδιά του στον Χριστό. Έφερνε τον Χριστό στη ζωή σου. Έβαζε τον Χριστό να μιλάει στις σκέψεις σου. Άφηνε τον Χριστό να μιλήσει στην καρδιά σου. Και είχε μεγάλη τρέλα και αγάπη με την Θεοτόκο, την Μητέρα του Χριστού και σαν άλλος Κύριλλος Αλεξανδρέας υπήρξε ερωτευμένος μαζί της, αφού γνώριζε πολύ καλά το «τὸ τοῦ ἔρωτος ὄνομα μὴ φοβηθῶμεν» του αγίου Διονυσίου Αρεοπαγίτου. Αυτό που έβλεπες κάθε μέρα στον π. Ιουστίνο, στο Επισκοπείο, στην εξομολόγηση, στις επικοινωνίες με κόσμο, στα κηρύγματα, στις βόλτες μας, στις συναντήσεις νέων στην Αγία Παρασκευή, στις Ιερές Ακολουθίες, στο κατεξοχήν μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, ήταν ένας έρωτας προς τον Θεό, την Παναγία και τους Αγίους. Ένας «μανικός εραστής» όπως θα τον χαρακτήριζε ο όσιος Ιωάννης της Κλίμακος. Ένας άνθρωπος του Θεού όπως ο όσιος Αλέξιος.

Η ζωή σου επιφυλάσσει πολλές δυσκολίες, αλλά και χαρούμενες ευλογίες. Εξάλλου «οὗ δὲ ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία, ὑπερεπερίσσευσεν ἡ χάρις». Ο π. Ιουστίνος είναι ευλογία. Θυμάμαι ότι ο ίδιος αν και σε ορισμένα ζητήματα δεν κατανοούσα ή δεν ήθελα να τον κατανοήσω, είχε δίκιο σε όσα έλεγε. Εκ του αποτελέσματος πάντα δικαιωνόταν ο ίδιος και στην πραγματικότητα το θέλημα του Θεού. Γνώριζε σε κάθε τι που με απασχολούσε και σε κάθε απόφαση που του ανακοίνωνα, αν είναι για το καλό μου ή όχι. Έκανα λάθη. Δεν τον άκουσα πολλές φορές. Είχε δίκιο όμως όλες τις φορές. Σαν να γνώριζε την εξέλιξη των πραγμάτων. Αυτό για ν άνθρωπο του Θεού όπως ο Γέροντας μας, ήταν φυσικό.

Ο π. Ιουστίνος ως σοφός ψυχολογούσε τις καταστάσεις και χωρίς βιαστικές αποφάσεις και αυθορμητισμούς, εξέφραζε αυτό που έλεγε. Έχει το χάρισμα όταν σε γνωρίσει να σε ψυχολογήσει κατάλληλα και να διαγνώσει με τη χάρη του Θεού τις ασθένειες του σώματος της ψυχής σου. Ο π. Ιουστίνος είναι αγωνιστής. Δεν παρατάει με τίποτε τα όπλα κι αν πέσει σηκώνεται για να σε σηκώσει. Πάντα έλεγε «να είσαι παλικάρι Χριστού, να αγωνίζεσαι, μην τα παρατάς, να χαίρεσαι και ο Θεός θα δώσει».

[Συνεχίζεται]